

Toogtyvende Kapitel.

Jakobe havde lukket sig inde paa sit Værelse. Hun sad ved sin lille Skrivepult med Haanden under Hovedet og saae gennem Vinduet ud paa Havens Trætoppe, der svajede for Blæsten. Hendes Øjne var store og skinnende, Brystet bølgede. Foran hende paa Pulten laa Pers Brev, som hun netop havde modtaget med Formiddagsposten, — en firesidig Skrivelse i Skønskrift uden en Retelse, i kaligrafisk Henseende et lille Mønsterværk. Hun havde kun gennemlæst den to Gange men kunde den allerede udenad.

Hun vidste ikke, hvad hun mest skulde ynke, enten den Anstrengelse, det øjensynlig havde kostet ham at udarbejde disse mange hensynsfulde Vendinger, eller det Hykleri, hvormed han søgte at skjule baade for sig selv og for hende, hvad der dog var den egenlige Aarsag til, at de maatte skilles. — At han lige til det sidste skulde vise en saadan Mangel paa Evne og Mod til at se Sandheden fast i Øjnene! Hvad vilde hun ikke have givet for, at han denne ene Gang havde været fuldt ærlig og aabent tilstaaet, at han var kommen til at holde af en anden. Men nej! Trolldenaturen sad ham for uafrystelig i Kødet. Sin Lysskyhed formaaede han ikke at overvinde. Det